

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
2020**

ΕΚΦΩΝΗΣΕΙΣ

Α. ΔΙΑΓΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Πλάτων, Πολιτεία 518b-519a

Δεῖ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ ταῦτα ἄληθῆ· τὴν παιδείαν οὐχ οἷαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι φασιν εἶναι τοιαύτην καὶ εἶναι. Φασὶ δὲ πού οὐκ ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφεῖς ἐντιθέναι, οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὅψιν ἐντιθέντες.

Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη.

Ὁ δὲ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγώ, σημαίνει ταύτην τὴν ἐνούσαν ἐκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργανον ὃ καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ δυνατόν ἦν ἄλλως ἢ σὺν ὅλῳ τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους, οὕτω σὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου περιακτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι θεωμένη· τοῦτο δ' εἶναί φαμεν τάγαθόν. Ἡ γάρ;

Ναί.

Τούτου τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, τῆς περιαγωγῆς, τίνα τρόπον ὥς ῥᾶστα τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὄραν, ἀλλ' ὥς ἔχοντι μὲν αὐτό, οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἱ ἔδει, τοῦτο διαμηχανήσασθαι.

Ἔοικεν γάρ, ἔφη.

Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος – τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνούσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιεῖσθαι ἔθεσι καὶ ἀσκήσεσιν – ἡ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγχάνει, ὥς ἔοικεν, οὕσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς χρήσιμόν τε καὶ ὠφέλιμον καὶ ἄχρηστον αὖ καὶ βλαβερὸν γίγνεται.

Α1.α. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον αριθμό που αντιστοιχεί σε καθεμιά από τις παρακάτω περιόδους λόγου και δίπλα σε αυτόν τη λέξη «Σωστό», αν είναι σωστή, ή τη λέξη «Λάθος», αν είναι λανθασμένη, με βάση το αρχαίο κείμενο (μονάδες 3) και να τεκμηριώσετε κάθε απάντησή σας γράφοντας τις λέξεις/φράσεις του αρχαίου κειμένου που την επιβεβαιώνουν (μονάδες 3):

1. Η φρόνηση ως αρετή της ψυχής καλλιεργείται με τον εθισμό και την άσκηση.
2. Η αρετή της φρόνησης αποβαίνει πάντα ωφέλιμη για τον άνθρωπο.
3. Η τέχνη της παιδείας στρέφει την ψυχή στην ορθή κατεύθυνση.

(μονάδες 6)

- β. 1. «σφείς ἐντιθέναι...»: Σε ποια λέξη του αρχαίου κειμένου αναφέρεται η αντωνυμία «σφείς»;
2. «ὧ καταμανθάνει ἕκαστος»: Σε ποια λέξη του αρχαίου κειμένου αναφέρεται η αντωνυμία «ὧ»;

(μονάδες 4)

Μονάδες 10

- B1.** «εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον», «τῆς περιγωγῆς»: Αξιοποιώντας τους παραπάνω όρους του κειμένου να εξηγήσετε πώς αντιλαμβάνεται ο Σωκράτης την έννοια της παιδείας.

Μονάδες 10

- B2.** «Φασὶ δέ που οὐκ ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφείς ἐντιθέναι, οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες»: Ποία άποψη διατυπώνει ο Σωκράτης στο χωρίο (μονάδες 4) και πώς αυτή ενισχύεται από την επανάληψη της πρόθεσης «ἐν» και την αναλογία / παρομοίωση που χρησιμοποιεί;

(μονάδες 6)

Μονάδες 10

- B3.** Να γράψετε στο τετράδιό σας τον **αριθμό** που αντιστοιχεί σε καθεμιά από τις φράσεις της **Στήλης Α** του παρακάτω πίνακα και δίπλα σε αυτόν το **γράμμα** της λέξης ή φράσης από τη **Στήλη Β** που συμπληρώνει ορθά το νόημά της.

Στήλη Α	Στήλη Β
1. Η κατηγορία που είχε μεγαλύτερη σχέση με την πραγματική αιτία δίωξης του Σωκράτη ήταν	α. η διαφθορά των νέων. β. η αθεΐα. γ. οι δημοκρατικές του αντιλήψεις.
2. Ο Πλάτων στο πρώτο του ταξίδι στη Σικελία	α. δίδαξε φιλοσοφία στον Δίωνα. β. γνώρισε τον φιλόσοφο Ευκλείδη. γ. ήρθε σε επαφή με τον Πυθαγορισμό.
3. Οι φιλόσοφοι βασιλείς αναλαμβάνουν την εξουσία	α. λόγω της αριστοκρατικής/ευγενικής καταγωγής τους. β. από αίσθηση καθήκοντος. γ. από ηγετική φιλοδοξία.
4. Οι πρώτοι διάλογοι του Πλάτωνα γράφτηκαν	α. μετά το τελευταίο ταξίδι στη Σικελία. β. κατά την πρώτη δεκαετία μετά τον θάνατο του Σωκράτη. γ. πριν τον θάνατο του Σωκράτη.
5. Η θέση ότι η δικαιοσύνη είναι να αποδίδεις τα ίσα, καλό στον φίλο, κακό στον εχθρό, υποστηρίχθηκε από	α. τον Θρασύμαχο. β. τον Κέφαλο. γ. τον Πολέμαρχο.

Μονάδες 10

B4.α. Να αντιστοιχίσετε στο τετράδιό σας καθεμιά αρχαία ελληνική λέξη της **Στήλης Α** με την ετυμολογικά συγγενή της νεοελληνική λέξη της **Στήλης Β** (στη **Στήλη Β** περισεύουν δύο λέξεις).

Στήλη Α	Στήλη Β
φανόν	απώλεια
ἀνασχέσθαι	τρυφερός
περιακτέον	ανατροπή
τετραμμένω	ανακωχή
ἐντιθέντες	απόλυση
ἀπόλλυσι	φάσμα
	παρακαταθήκη
	άξονας

(μονάδες 6)

B4.β. Για καθεμιά από τις δύο παρακάτω λέξεις να γράψετε μία περίοδο λόγου στα νέα ελληνικά, όπου η ίδια λέξη, σε οποιαδήποτε μορφή της (μέρος του λόγου, πτώση, αριθμό, γένος, έγκλιση, χρόνο), χρησιμοποιείται με διαφορετική σημασία από αυτήν που έχει στο αρχαίο κείμενο:
«ἐπαγγελλόμενοι», «ἐπιστήμης».

(μονάδες 4)

Μονάδες 10

B5.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ο Ε.Π. Παπανούτσος μεταφέρει, στο παρακάτω απόσπασμα, τις απόψεις του Α. Δελμούζου για την παιδεία.

Η παιδεία είναι ένα από τα πιο σπουδαία μέσα για την ατομική και τη συνολική προκοπή. Σκοπός της να υπηρετήσει και να κάμει καλύτερη τη ζωή του ανθρώπου.

Γίνεται καλύτερη η ζωή του ανθρώπου όσο περισσότερο δουλεύεται η ψυχή του και όσο βαθύτερα ποτίζεται με την αγάπη και την καλοσύνη. Καλύτερη, στο βάθος, θα ειπεί πιο καλλιεργημένη, πιο ηθική και πιο ελεύθερη.

Η ψυχική όμως καλλιέργεια και η ελευθερία δεν έρχονται έτοιμα απ' έξω, παρά είναι καρπός που ωριμάζει μέσα μας ολοένα και περισσότερο με αδιάκοπη ατομική προσπάθεια. Με προσπάθεια και δοκιμασία λυτρώνεται με τον καιρό το άτομο από το βάρος της ύλης και υψώνεται σκαλί το σκαλί προς τον ελεύθερο άνθρωπο.

Στο ιδανικό αυτό μπορεί να πλησιάσει άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο, ανάλογα με τη δύναμή του. Και θα το πλησιάσει πάντα με τη δική του ιδιότυπη μορφή, τη μορφή που πηγάζει και ορίζεται από τα διαλεχτά και γόνιμα στοιχεία που κλείνει μέσα του. Όσο περισσότερο δουλεύει ο καθένας τα στοιχεία του αυτά, τόσο πιο πολύ υψώνεται στο ιδανικό εγώ του.

Ε.Π. Παπανούτσος, Α. Δελμούζος, (έκδ. Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης), σελ. 201

Να παρουσιάσετε δύο (2) από τις απόψεις του Α. Δελμούζου σχετικά με τον σκοπό της παιδείας που εμφανίζουν ομοιότητες με τις αντίστοιχες πλατωνικές απόψεις του διδαγμένου κειμένου.

Μονάδες 10

Γ. ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ξενοφών, Πόροι V, 11-13, (OXFORD CLASSICAL TEXTS)

Στο παρακάτω απόσπασμα του διδακτικού έργου «Πόροι ἢ περί προσόδων» ο Ξενοφών συνδέει την οικονομική ευημερία της Αθήνας με τα αγαθά της ειρήνης.

εἰ δέ τις αὖ εἰς χρήματα κερδαλεώτερον νομίζει εἶναι τῇ πόλει πόλεμον ἢ εἰρήνην, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα πῶς ἂν ἄμεινον ταῦτα κριθεῖη ἢ εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἐπανασκοποῖ τῇ πόλει πῶς ἀποβέβηκεν. εὐρήσει γὰρ τό τε παλαιὸν ἐν εἰρήνῃ μὲν πάνυ πολλὰ χρήματα εἰς τὴν πόλιν ἀνενεχθέντα, ἐν πολέμῳ δὲ πάντα ταῦτα καταδαπανηθέντα· γινώσεται δ', ἣν σκοπῇ, καὶ ἐν τῷ νῦν χρόνῳ διὰ μὲν τὸν πόλεμον καὶ τῶν προσόδων πολλὰς ἐκλιπούσας καὶ τὰς εἰσελθούσας εἰς παντοδαπὰ [πολλὰ] καταδαπανηθείσας, ἐπεὶ δὲ εἰρήνη κατὰ θάλατταν γεγένηται, ἠύξημένους τε τὰς προσόδους, καὶ ταύταις ἐξὸν τοῖς πολίταις χρῆσθαι ὅ τι βούλονται. εἰ δέ τις με ἐπερωτῶ· ἥ καί, ἂν τις ἀδικῇ τὴν πόλιν, λέγεις ὡς χρὴ καὶ πρὸς τοῦτον εἰρήνην ἄγειν; οὐκ ἂν φαίην· ἀλλὰ μᾶλλον λέγω ὅτι πολὺ θᾶττον ἂν τιμωροῖμεθα αὐτούς, εἰ μὴδὲνα ὑπάρχοιμεν ἀδικοῦντες· οὐδένα γὰρ ἂν ἔχοιεν σύμμαχον.

Γ1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του παρακάτω αποσπάσματος: «εἰ δέ τις με ἐπερωτῶ· ... ἂν ἔχοιεν σύμμαχον».

Μονάδες 10

Γ2. Με βάση το αδιδακτο κείμενο, ποια είναι τα πλεονεκτήματα της ειρήνης και ποια τα μειονεκτήματα του πολέμου;

Μονάδες 10

Γ3.α. «πολλὰς ἐκλιπούσας καὶ τὰς εἰσελθούσας εἰς παντοδαπὰ [πολλὰ] καταδαπανηθείσας» να μετατρέψετε τις μετοχές του αποσπάσματος σε β' ενικό πρόσωπο της οριστικής παρατατικού στην ίδια φωνή που βρίσκονται. (μονάδες 3)

β. Για τα επιρρήματα του αποσπάσματος «ἀλλὰ μᾶλλον λέγω ὅτι πολὺ θᾶττον ἂν τιμωροῖμεθα αὐτούς» που βρίσκονται στο συγκριτικό βαθμό, να γράψετε τους άλλους δύο βαθμούς. (μονάδες 4)

γ. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον τύπο που ζητείται για καθεμία από τις παρακάτω λέξεις:

τις: τη δοτική πληθυντικού

προσόδους: την ονομαστική πληθυντικού

πολίταις: την κλητική ενικού

(μονάδες 3)

Μονάδες 10

- Γ4.α.** Να χαρακτηρίσετε συντακτικά τούς όρους: **ἡ εἰρήνην, ταῦτα** (το πρώτο του κειμένου), **τῶν προσόδων, ἄγειν**. (μονάδες 4)
- β.** Να χαρακτηρίσετε συντακτικά τη μετοχή **ἀνενεχθέντα** και να δικαιολογήσετε τον χαρακτηρισμό της. (μονάδες 2)
- γ.** «**πῶς ἂν ἄμεινον ταῦτα κριθεῖη**», «**ὥς χρή καὶ πρὸς τοῦτον εἰρήνην ἄγειν**»:
Να χαρακτηρίσετε το είδος των προτάσεων και να επισημάνετε τον συντακτικό τους ρόλο. (μονάδες 4)

Μονάδες 10

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Α. ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A1. α.

1. Λάθος

«Αἰ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλοῦμεναι ψυχῆς—οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιεῖσθαι ἔθεσι καὶ ἀσκήσεσιν—ἢ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγχάνει»

2. Λάθος

«ἢ δὲ τοῦ φρονῆσαι ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς χρησίμὸν τε καὶ ὠφέλιμον καὶ ἄχρηστον αὖ καὶ βλαβερὸν γίνεταί.»

3. Σωστό

«οὐ τοῦ ἐμποιεῖσθαι αὐτῷ τὸ ὁρᾶν, ἀλλ' ὥς ἔχοντι μὲν αὐτό, οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἷ ἔδει, τοῦτο διαμηχανήσασθαι.»

β.

1. Η αντωνυμία σφεῖς αναφέρεται στη λέξη ἐπαγγελλόμενοι

2. Η αντωνυμία ὃ αναφέρεται στη λέξη τὸ ὄργανον

B1.

- Σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς των σοφιστών και γενικά των επαγγελματιῶν της σοφίας ὅτι ἡ γνώση δεν υπάρχει μέσα στην ψυχή, ἀλλὰ αυτοὶ τὴν τοποθετοῦν σαν να βάζουν ὄραση σε τυφλούς, ο Πλάτων δεν πιστεύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αποκτᾷ τὴ γνώση ὡς πληροφορία που λαμβάνει χώρα ἐξωθεν, ἀλλὰ ὅτι τὴν ἀνακαλύπτει καὶ τὴν παράγει μέσα του.
- Ο φιλόσοφος υποστηρίζει ὅτι ἡ γνώση καὶ ἡ παιδεία οφείλει να ἔχει πάντα καθολικὸ χαρακτήρα. Ο ἄνθρωπος πρέπει να ἐπιτύχει τὴν πλήρη μεταστροφή τῆς ὅλης ὑπαρξῆς του πρὸς τὴν ἀλήθεια, τὴν Ἰδέα καὶ τὴν ὑψίστη ἰδέα του Ἀγαθοῦ. Ὅπως, λοιπόν, για να δούμε κάτι πρέπει να στρέψουμε ὅλο μας τὸ σῶμα καὶ ὄχι μόνο τα μάτια, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ, για να φτάσει στὴν οὐσία, στὸ ἀληθινὰ ὑπαρκτό, εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον, πρέπει να κατευθυνθεῖ ολοκληρωτικὰ πρὸς τὸ Ἀγαθό.
- Τὸ ἐπίθετο ὁ φανός, -ἦ, -όν σημαίνει ὁ φωτεινός, ὁ λαμπρός. Ἡ φράση τοῦ ὄντος τὸ φανότατον ἀναφέρεται στὸ Ἀγαθόν, τὴ θεία γνώση, τὴ μία καὶ ἀναλλοίωτη ἀλήθεια, που ἀπαλλάσσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμάθειας καὶ τὸν φθαρτὸ καὶ ψευδὴ κόσμον τῶν αἰσθήσεων. Ο Πλάτων συνηθίζει, μάλιστα, να χρησιμοποιεῖ τὴν ἀντίθεση ἀνάμεσα στὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι, ἡ ὁποία λειτουργεῖ συμβολικὰ για να δηλώσει τὴν ἀντίθεση παιδείας – ἀπαιδευσίας (ἐλλειψη παιδείας).
- Ὅσον ἀφορᾷ ἐιδικὰ τὸ ὄν, θα κατανοήσουμε καλύτερα αὐτὴν τὴν οὐσιαστικοποιημένη μετοχὴ τοῦ εἰμί, ἀν σκεφτοῦμε ὅτι ἀποδίδει τὴν ὑπαρκτικὴ σημασία τοῦ ρήματος. Τὸ ὄν εἶναι τὸ ὑπαρκτό. Ο φιλόσοφος

ταυτίζει το αληθινά υπαρκτό με το αγαθό, ακριβέστερα με την Ιδέα του Αγαθού. Η αναζήτηση του αληθινά υπαρκτού αποτέλεσε εξ αρχής για τη φιλοσοφία μέγα ερώτημα, το λεγόμενο οντολογικό ερώτημα: τὸ πάλαι τε καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ζητούμενον καὶ αἰεὶ ἀπορούμενον, τί τὸ ὄν (Αριστοτέλης, Μετὰ τὰ φυσικά 1028b2-4). Αυτό, λοιπόν, που υπάρχει πραγματικά είναι μόνο οι Ιδέες, όχι τα αισθητά.

- Η λέξη περιαγωγή σημαίνει μεταστροφή και έχει φιλοσοφική βαρύτητα, διότι δείχνει πως η γνώση και η παιδεία, καθώς στρέφεται στον κόσμο, οφείλει να έχει πάντα καθολικό χαρακτήρα, όπως προαναφέρθηκε, και να μην εξαντλείται σε προσέγγιση από μία επιμέρους οπτική γωνία. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η προηγούμενη χρήση του δεοντολογικού ρηματικού επιθέτου περιακτέον, το οποίο όμως δεν προτρέπει απλώς σε μια ευρύτερη θέαση, αλλά αποβλέπει σε μια μεταστροφή της ψυχής από τον κόσμο των αισθήσεων προς τον κόσμο των Ιδεών. Πρόκειται, όπως και στην περίπτωση της παιδείας, για μια στροφή όλης της ύπαρξης προς τον «ήλιο», προς το αγαθό – για μια επώδυνη πορεία. Λίγο παρακάτω (521d) ο Πλάτων θα ονομάσει την άνοδο της ψυχής προς το όντως Ον, «μεταστροφή/επιστροφή της ψυχής από μια νυχτερινή μέρα στην αληθινή μέρα» –και αυτή είναι η «αληθινή φιλοσοφία».
- Ανακεφαλαιωτικά, η παιδεία είναι αναγκαία για την ψυχή και τον πολίτη: αφυπνίζει την ψυχή για να μάθει αυτό που ήδη γνωρίζει (από την πρότερη ζωή της στον υπερουράνιο τόπο). Είναι η περιαγωγή της ψυχής από τα αισθητά στα νοητά, από τα πάθη στην αρετή, από τη φύση στις Ιδέες. Δεν είναι απλώς μάθηση, αλλά μεταστροφή της όλης ύπαρξης. Η ανατροφή, η διαπαιδαγώγηση, η «Ιθάκη» για την εύρεση της αλήθειας, ξεπερνώντας κάθε είδους ψευδαισθήσεις, αμαθίες και σκοταδισμούς, αποτελούν τα σημαντικά εχέγγυα που θα βοηθήσουν τον άνθρωπο να απομακρυνθεί από τη μεταβλητότητα των αισθήσεων και να οδηγηθεί στον άφθαρτο κόσμο των Ιδεών.

B2.

- Στο συγκεκριμένο χωρίο ο Σωκράτης διατυπώνει την εξής άποψη: οι επαγγελματίες της εκπαίδευσης (σοφιστές) ισχυρίζονται ότι η γνώση δεν υπάρχει μέσα στον άνθρωπο αλλά την τοποθετούν αυτοί. Στην προηγούμενη περίοδο με αποφαιτική πρόταση («τὴν παιδείαν οὐχ οἷαν τινὲς ἐπαγγελλλόμενοι φασιν εἶναι τοιαύτην καὶ εἶναι») γίνεται η ανασκευή των ισχυρισμών των σοφιστών από το Σωκράτη, δηλαδή παιδεία δεν είναι η τοποθέτηση γνώσεων στην ψυχή του ανθρώπου.
- Ο Πλάτων δεν πιστεύει ότι ο άνθρωπος αποκτά τη γνώση ως πληροφορία που λαμβάνει χώρα έξωθεν, αλλά ότι την ανακαλύπτει και την παράγει μέσα του. Γι' αυτό και αυτήν την έντονα βιωματική γνωστική διαδικασία την ονομάζει συμβολικά ανάμνησιν. Η τετραπλή χρήση της πρόθεσης ἐν που σημαίνει μέσα (οὐκ ἐνούσης, ἐν, ἐντιθέναι, ἐντιθέντες) αισθητοποιεί τον εσωτερικό και βιωματικό χαρακτήρα της γνώσης.

- Η αναλογία / παρομοίωση που χρησιμοποιεί ο Πλάτων είναι η εξής: οι σοφιστές ισχυρίζονται ότι τοποθετούν τη γνώση μέσα στην ψυχή σαν να βάζουν την όραση στα μάτια των τυφλών («οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες»). Μέσω αυτής της αναλογίας δίνει μια οικεία εικόνα στους αναγνώστες (όραση στα μάτια των τυφλών) για να γίνει πιο εύληπτη η θέση του για την παιδεία. Έμμεσα επικρίνει τους επαγγελματίες της εκπαίδευσης για την εγκυρότητα των ισχυρισμών τους εφόσον μέσω της αναλογίας/παρομοίωσης διαφαίνεται ότι η τοποθέτηση της γνώσης στην ψυχή του ανθρώπου είναι αδύνατη αν δεν υπάρχουν εγγενή στοιχεία σ' αυτήν (όπως αδύνατον είναι και το να δει ένας τυφλός). Η πλατωνική παιδαγωγική κινείται στη βάση ύπαρξης εγγενών στοιχείων μέσα στην ψυχή και συνεπώς δε θεωρεί έργο της να δώσει έτοιμη γνώση στην ψυχή, αλλά να ενεργοποιήσει λανθάνοντα μέσα σ' αυτή στοιχεία.

B3.

1. α. η διαφθορά των νέων
2. γ. ήρθε σε επαφή με τον Πυθαγορισμό
3. β. από αίσθηση καθήκοντος
4. β. κατά την πρώτη δεκαετία μετά τον θάνατο του Σωκράτη
5. γ. τον Πολέμαρχο

B4.

- α.
- φανόν: φάσμα
 ανασχέσθαι: ανακωχή
 περιακτέον: άξονας
 τετραμμένω: ανατροπή
 ἐντιθέντες: παρακαταθήκη
 απόλυσι: απώλεια

Πλεονάζουν οι λέξεις τρυφερός και απόλυση.

β.

- Πολλοί πρόσφυγες-μετανάστες θεωρούν τον δυτικό κόσμο ως γη της επαγγελίας.
- Ο επιστήμονας, ως πνευματικός άνθρωπος, οφείλει να αποκαλύπτει και να προασπίζεται την αλήθεια.

B5.

Τόσο το κείμενο αναφοράς όσο και το παράλληλο κείμενο προβάλλουν την αξία της παιδείας και τον τρόπο με τον οποίο δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την καλύτερευση της ζωής. Η καλλιέργεια της ψυχής και ο αποτελεσματικότερος τρόπος προσέγγισης της γνώσης αποτελούν τα δύο σημεία σύγκλισης των κειμένων.

Αρχικά, ο Δελμούζος θέτει ως πρωταρχικό σκοπό της παιδείας για την καλύτερευση της ζωής του ανθρώπου την καλλιέργεια της ψυχής. Αυτή επιτυγχάνεται μέσω μιας εσωτερικής ωρίμανσης και αδιάκοπης ατομικής προσπάθειας.

Ως μια έντονα βιωματική γνωστική διαδικασία παρουσιάζεται και από τον Πλάτωνα («οὐκ ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ»). Ο άνθρωπος και για τους δύο διαθέτει τα μέσα και την εσωτερική δύναμη για να το πετύχει. Για τον Πλάτωνα η δύναμη αυτή είναι η διανοητική ικανότητα της φρόνησης που μέσω της περιαγωγής αποβαίνει χρήσιμη και ωφέλιμη («ἢ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θειότερου ...τῆς περιαγωγῆς χρησίμὸν τε καὶ ὠφέλιμον»), γιατί μόνο έτσι μπορεί να υποτάξει τα πάθη και τις άλογες δυνάμεις της ψυχής. Όμοια και ο Δελμούζος κάνει λόγο για τα γόνιμα στοιχεία, τα διαλεχτά, που όσο περισσότερο καλλιεργούνται τόσο υψώνεται ο άνθρωπος στο ιδανικό εγώ του.

Επιπλέον, και στα δύο κείμενα προβάλλεται έντονα ο ρόλος της παιδείας που κατορθώνει να λυτρώσει και να απεγκλωβίσει τον άνθρωπο από τον κόσμο του γίνεσθαι, δηλαδή από τον αισθητό, παροδικό και ψεύτικο κόσμο που εμμένει στην ύλη («ἐκ τοῦ σκοτώδους», «ἐκ τοῦ γιγνομένου») και να τον οδηγήσει στον κόσμο του εἶναι, τον αιώνιο, νοητό και αληθινό κόσμο όπου θα μπορέσει να θεαθεί την υψηλή αλήθεια, δηλαδή το Αγαθό («πρὸς τὸ φανὸν», «ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν ... τοῦτο δ' εἶναι φαμεν τἀγαθόν»). Πρόκειται για μια επώδυνη και κοπιαστική διαδικασία που οδηγεί σταδιακά τον άνθρωπο στην απελευθέρωσή και στην αυτοπραγμάτωσή του.

B. ΑΔΙΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Γ1.

Κι αν κάποιος πάλι με ρωτούσε: Στ' αλήθεια, ακόμα ισχυρίζεσαι ότι πρέπει, αν κάποιος αδικεί την πόλη, να κάνουμε ειρήνη και μ' αυτόν; Δε θα το έλεγα· απεναντίας μάλιστα εννοώ ότι πολύ πιο γρήγορα θα τιμωρούσαμε αυτούς, αν δεν αδικούσαμε κανέναν· γιατί δε θα είχαν κανέναν (ως) σύμμαχο.

Γ2.

Στο συγκεκριμένο απόσπασμα ο Ξενοφών αντιπαραθέτει τα αγαθά της ειρήνης με τα δεινά του πολέμου σε οικονομικό επίπεδο. Αρχικά λοιπόν, κάνοντας μία σύντομη αναφορά στο παρελθόν της Αθήνας, διαπιστώνει πως σε καιρό ειρήνης υπήρχε μεγάλη εισροή χρημάτων στην πόλη, ενώ σε καιρό πολέμου όλα αυτά δαπανήθηκαν πλήρως («εὕρήσει γάρ ... καταδαπανηθέντα»). Στη συνέχεια, κρίνοντας από τη σύγχρονή του

πραγματικότητα, θεωρεί ότι εξαιτίας του πολέμου πολλά έσοδα χάθηκαν και όσα έφτασαν στην πόλη ξοδεύτηκαν σε κάθε είδους δαπάνες, ενώ, μόλις επανήλθε η ειρήνη στη θάλασσα, και τα έσοδα αυξήθηκαν και ήταν στη διάθεση των πολιτών, για να τα χρησιμοποιήσουν όπως ήθελαν («γνώσεται δ' ... βούλονται»).

Γ3.

- α. ἐξέλειπες / εἰσήεις / εἰσήεισθα, κατεδαπανῶ.
- β. μάλα – μάλιστα, ταχέως / ταχύ – τάχιστα.
- γ. τισί, πρόσοδοι, πολῖτα.

Γ4.

- α. ἡ εἰρήνην: β' ὅρος σύγκρισης εξαρτώμενος από το «κερδαλεώτερον». ταῦτα: υποκείμενο του ρήματος «ἄν κριθεῖη», αττική σύνταξη. τῶν προσόδων: (ονοματικός ετεροπλάγιος προσδιορισμός), γενική διαιρετική στο «πολλάς». ἄγειν: τελικό απαρέμφατο ως υποκείμενο του απρόσωπου ρήματος «χρή».
- β. ἀνενεχθέντα: κατηγορηματική μετοχή, εξαρτώμενη από το ρήμα γνώσης / αντίληψης «εὐρήσει», η οποία αναφέρεται στο αντικείμενό του «χρήματα».
- γ. «πῶς ἄν ἄμεινον ταῦτα κριθεῖη»: δευτερεύουσα ονοματική πλάγια ερωτηματική πρόταση μερικής άγνοιας, κρίσης, ως αντικείμενο του ρήματος «οὐκ οἶδα». «ὥς χρή καὶ πρὸς τοῦτον εἰρήνην ἄγειν»: δευτερεύουσα ονοματική ειδική πρόταση, κρίσης, ως αντικείμενο του ρήματος «λέγεις».